

1 Νοεμβρίου 2015

Η εποχή που έζησε ο άγ. Γεράσιμος Κεφαλληνίας (αρχιμ. Δημήτριος Καββαδίας)

[/ Πεμπτούσια](#)

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΚΑΙ Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ

«ΝΕΑ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ» ΣΤΑ ΟΜΑΛΑ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ο Όσιος και θεοφόρος πατήρ ημών Γεράσιμος

ο νέος ασκητής ο εν Κεφαλληνία († 1579)

Η ιστορία της Εκκλησίας κατά τον 16ο αιώνα είναι γεμάτη γεγονότα που επισώρευσαν σε αυτήν και την πατρίδα η Τουρκοκρατία και η Ενετοκρατία. Υψηλός ήταν ο φόρος του αίματος που πλήρωνε η πατρίδα μας στον Τούρκο δυνάστη, και μεγάλες οι απώλειες του ποιμνίου από την προπαγάνδα των Καθολικών στα Ενετοκρατούμενα νησιά. Οι δύο πόλοι που συμπίζαν ασφυκτικά τα πράγματα ήταν ο σκοταδισμός που επέβαλλαν οι Οθωμανοί και η αλλοτρίωση που προκαλούσαν οι Ενετοί.

Η ναυμαχία του Lepaldo (Ναυπάκτου). Πίνακας του Paolo Veronese, ± 1575.

Ωστόσο ο 16ος αιώνας είναι και αιώνας πνευματικής αναγεννήσεως. Τότε έζησαν και έδρασαν οσιακές μορφές της Εκκλησίας μας που αγωνίσθηκαν όντως ηρωϊκά για την διατήρηση της Ελληνορθοδόξου παραδόσεως ιδρύοντας μοναστήρια-προπύργια πνευματικής αντιστάσεως μέσα στην γενικότερη αρνητική κατάσταση.

Τέτοιοι Άγιοι ιδρυτές Μονών ήταν ο Άγιος Διονύσιος ο εν Ολύμπω (23 Ιανουαρίου), ο Άγιος Νικάνωρ ο εν τω όρει Καλλιστράτω ασκήσας (7 Αυγούστου), ο Άγιος Δαυίδ ο εν Ευβοία (1 Νοεμβρίου), ο Άγιος Γεράσιμος ο εν Κεφαλληνία (16 Αυγούστου), ο Άγιος Διονύσιος ο εν Ζακύνθω (17 Δεκεμβρίου) κ.α. Οι Μονές τους συνεχίζουν μέχρι σήμερα το έργο που ξεκίνησαν οι ίδιοι...

Η Ενετοκρατία στην Κεφαλλονιά διήρκεσε 300 χρόνια (1500-1799). Από τις πρώτες φωνές διαμαρτυρίας εναντίον της ήταν ο σιωπηλός νέος ασκητής του νησιού Γεράσιμος, ο οποίος με την κοινοβιακή Μονή που ίδρυσε δυναμίτισε πραγματικά τα θεμέλια του ενετικού καθεστώτος που επέβαλε την φεουδαρχία, τον ρατσισμό, την ταξική διαφορά, το πνεύμα του παπισμού.

Ξεκινάμε το βιβλίο μας αυτό με τον βίο του, όχι μόνο επειδή από την παιδική μας ηλικία διακονήσαμε στην Μονή[1], αλλά και διότι η αγία του μορφή υπήρξε πρωτοπόρος και ανέπλασε τον μοναχισμό του νησιού και της Ελλάδος κατά τα ζοφερά εκείνα χρόνια και ακολούθως. Το παράδειγμα της Μονής Του σφράγισε όλες τις Μονές του νησιού και με την Χάρη του λειψάνου Του γεννήθηκαν μοναχικές κλήσεις και αναγεννήσεις συνειδήσεων.

Ο Άγιος Γεράσιμος. Έργο του σύγχρονου Αγιογραφείου της Ιεράς Μονής Αγίου Γερασίμου

Ο Άγιος Γεράσιμος υπήρξε γόνος της αριστοκρατικής οικογένειας των Νοταράδων, οι οποίοι κατάγονταν από την Μονεμβασία και ήταν γνωστοί με το όνομα «Σοφιανός». Κατά τον 13ο αιώνα εγκαταστάθηκαν στην Κωνσταντινούπολη και αρκετοί από αυτούς υπηρετούσαν ως πολιτικοί και διπλωμάτες στον Αυτοκράτορα Μιχαήλ τον Η΄. Ένας από αυτούς διακρίθηκε ως Νοτάριος στο Παλάτι, και πήρε το επώνυμο «Νοταράς», δηλωτικό του επαγγέλματός του. Ο γιός του πρώτου Νοταρά, Νικόλαος, έγινε Πρεσβευτής και Μέγας Διερμηνεύς του Κράτους και έτσι η οικογένεια των Νοταράδων βρέθηκε στα ανάκτορα γιατί ο Νικόλαος παντρεύτηκε την κόρη του Αυτοκράτορα Ιωάννου του Παλαιολόγου.

Ο γιός του, Αγγελής Νοταράς, έφθασε στην Κόρινθο μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως και εγκαταστάθηκε στα Τρίκαλα. Το άσημο αυτό χωριό έγινε

από τότε προπύργιο της Επανάστασης, διότι εδώ γεννήθηκαν μεγάλοι άνδρες του Γένους και της Εκκλησίας. Αναφέρουμε ακόμη ότι ο προπάππος του Αγίου Γερασίμου, Λουκάς Νοταράς, διατέλεσε βοηθός του Δεσπότη του Μυστρά Κωνσταντίνου και χρημάτισε Δρουγγάριος, Διερμηνέας, Μεσάζων και Μέγας Δούκας στην Κωνσταντινούπολη και τελικά πρωθυπουργός. Μαρτύρησε κατά τα γεγονότα της Αλώσεως. Ο εγγονός του Δημήτριος παντρεύτηκε την ενάρετη Καλή, με την οποία απέκτησαν δύο γιούς, τον Άγγελο (1503-1585) και τον Άγιο Γεράσιμο (1506/1509-1579), που βαπτίστηκε πιθανώς ως Γεώργιος.

Από την ίδια οικογένεια προήλθαν αργότερα ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Χρυσάνθος (1707-1731)**[2]**, ο Μητροπολίτης Εφέσου Μακάριος (1779-1798), ο Αρχιεπίσκοπος Κορίνθου Άγιος Μακάριος (1731-1805), οι οπλαρχηγοί Πανούτσος, Σωτήριος, Γιάννης, ο φιλικός Γεωργαντάς Νοταράς κ.α.

[Συνεχίζεται]

1. Διακονία που συνδέεται και από την μητρική καταγωγή μας από την Κεφαλλονιά.
2. Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Δοσίθεος ο Β' (1669-1707) αναφέρεται ως Νοταράς, γεγονός που δεν ευσταθεί. Ήταν εκ μητρός θείος του Πατριάρχη Χρυσάνθου Νοταρά όμως το δικό του επίθετο ήταν Σκαρπέτης.